

CHRISTI NOMINE

Humiliter invocato.

NOS DON ANDREAS GUERRERO,
& Givert, Presbyter, V. J. D. Archidiaconus
Major, & Canonicus Sanctæ Metropolitanæ
Tarraconen. Ecclesiæ, & in Spiritualibus, &
Temporalibus pro Illustrissimo, & Reveren-
dissimo Domino Don Jacobo de Cortada, &
Brù, V. J. D. Sanctissimi Domini Nostri Papæ
Prælato Domestico Perpetuo, & Capellano, ac ipsius Sacri Pa-
latii Apostolici Causarum, ac Sac. Rom. Rotæ Auditore, Dei, &
Sanctæ Sedis Apostolicæ gratiâ, dictæ Sanctæ Metropolitanæ Tar-
raconen. Ecclesiæ Archiepiscopo, Hispaniarum Primate, Regio-
que Consiliario, &c. Vicarius Generalis, Officialis, & Guber-
nator Generalis totius Archiepiscopatus.

In Causa *Barchinonen. Pacti reversionalis, & reconventionis,*
quæ per appellationem ducta est ad præsens Consistorium Me-
tropolitanum inter egregium Comitem de Creixell, apellatum,
seu ejus Successores, ex una; & Venerabilem Priorissam, seu
Monasterium B. Mariæ Virginis, vulgò dictum Societatis, seu
educationis Puellarum Civitatis Barchinonæ, appellantem, ex
altera Partibus: Viso toto tam primæ, quàm secundæ Instantiæ
Processu, & signanter visa Sententia lata per admodum Reve-
rendum Ordinarium Barchinonen. die 30. Octobris 1736. in &
cum qua dicta Venerabilis Priorissa, cum ejusdem prælaudato
Monasterio condemnata fuit ad solvendum præfato egregio
Agenti mille libras, ob decessum Sororis Domnæ Raymundæ de
Zagarriga, in vim pacti reversionalis, sub quo eidem fuerant
assignatæ (ultra dotem sibi alias congruè solutam in favorem
relati Monasterii) unâ cum interesse, seu fructibus à die præ-
sentis litis inchoatæ; & simul impositum fuit eidem Priorissæ
perpetuum silentium quoad reconventionem per eam expositam
adversus dictum egregium Comitem, ex prætensa successione
relati Monasterii in juribus, quæ fuerunt non solum dictæ Soro-
ris Domnæ Raymundæ de Zagarriga, sed etiam Sororis Domnæ
Teresiæ de Zagarriga illius germanæ in eodem Monasterio etiam
professæ, & prædefunctæ.

A

Viso

Viso propredictæ Sententiæ fundamento, præsertim inter aliâ stabilito in instrumento transactionis, seu renunciationis, recepto penes Discretum Raymundum Vilanaperlas die 5. Julii 1676, ex quo non solum resultat veritas, & efficacia pacti reversionalis, quo ad proprietatem mille librarum, cujus vigore aggressum est præsens judicium per dictum egregium Comitem, sed etiam apparet, & constat expressa cessio, & renunciatio, seu donatio omnium jurium tam præsentium, quàm futurorum ad dictam nobilem Sororem Domnam Raymundam pertinentium, in favorem dicti egregii Comitis, cum conditionibus tamen, & pactis ibidem notatis (quorum tempus nondum advenit) unde robor sumit exceptio, quam opponit dictus Comes adversus sibi objectam reconventionem.

Viso alio instrumento in hac secunda instantia exhibito, consimilis transactionis, seu renunciationis, ac donationis in favorem ejusdem egregii Comitis per dictam nobilem Sororem Domnam Teresiam de Zagarriga factæ die 14. Novembris 1677. penes eundem Discretum Raymundum Vilanaperlas occasione, & motivo professionis ipsa die per illam emittendæ in jam dicto Morasterio Societatis B. Virginis Mariæ, seu vulgò educationis Puellarum dictæ Civitatis Barchinonen. in & cum qua sub paribus etiam conditionibus, & pactis, translata fuerunt in dictum egregium Comitem per memoratam nobilem Domnam Teresiam, omnia credita, & jura in bonis tam paternis, quàm maternis, & etiam aliunde sibi attinentia, ac etiam quomodolibet perventura.

Viso testamento, sub quo decessisse dicitur nobilissimus Raymundus de Zagarriga, pater non solum dictarum nobilium Sororum Raymundæ, & Teresiæ, sed etiam egregii Comitis Don Raymundi de Zagarriga, qui litem hanc inchoavit; & signanter visa assignatione decem millium ducatorum, quæ, ut asseritur, important duodecim millia librarum Barchinonensium pro earum uniuscujusque dote.

Viso alio instrumento etiam in hac secunda instantia producto, protestationis, seu declarationis, quam propredicta nobilis Soror Domna Teresia de Zagarriga die 12. Novembris 1677. biduo scilicet antequam præhabitam solemnem professionem emitteret, fecit coram Notario, & testibus, quibus animum suum aperiendo, & timorem indicando, quo premebatur ne per d. egregium Comitem, aut nobilem D. Marcellinum ejus fratrem, vel per ipsius Domnæ Teresiæ tutores, & curatores suasionibus induceretur, aut minis, & violentiis cogeretur ad cedendum, renunciandum, seu transferendum in illos, seu alterum
eorum

eorum, vel alium quemcumque actiones, credita, & jura sibi
competentia in bonis tam paternis, quam maternis, nec non
Domnæ Mariæ conjugis d. Raymundi de Olmera; dixit, & asse-
ruit, tale, seu simile instrumentum in prædictorum favorem,
non alias per se fore firmandum, nisi ad redimendam vexatio-
nem sibi inferendam, renuentibus dictis fratribus, ac tutoribus,
& curatoribus prædicta bona assignare pro dote dictæ declaran-
tis, nisi per hanc fieret vicissim prædicta renunciatio: quæ aliàs
cum prædictos fratres, & curatores compellere non posset ad sibi
tradendum, vel pro dote assignandum bona prædicta, tum ratio-
ne inopiæ, tum ratione status, novitiatus scilicet quo detine-
batur, & rursus nec præsentem declarationem palam, & publicè
posset emittere, ne prædicti fratres, & curatores indignati, seu
exacerbati necessaria ipsi denegarent ad profitendum, vel in
hoc, vel in alio Monasterio; ideò illam privatim, & occultè
egit coram dictis Notario, & testibus, ut ejus vigore salva sibi
manerent jura omnia, & actiones ad petendum, & exigendum
credita quæcumque sibi competentia, ne dum in bonis paternis,
& maternis, sed etiam in aliis quibuscumque, non secus ac si
nulla donatio, aut celsio, aut renunciatio, aut alia quælibet
alienatio præcessisset.

Visis demùm accuratis allegationibus per scribentes, tam in
prima, quam in secunda instantia hinc inde emissis, & plus for-
san æquo protractis, cæterisque videndis visis.

Attento licet constet, per dictam Venerabilem Priorissam
duas fuisse propositas exceptiones ad elidendam dicti egregii Co-
mitis actionem; primam, quòd non constat de effectiva petitarum
mille librarum exbursement nisi per inefficacem enunciationem;
secundam, quòd etsi verè constaret de illo debito, veniret ta-
men compensandum cum parte alterius valde majoris crediti
per eandem Priorissam expositi in reconventionem, de qua infra;
à quarum exceptionum prima constat, recessisse dictam Prioris-
sam, & quidem meritò, tum quia de facto agnovit veritatem,
& certitudinem dictæ solutionis per plures illius recognitiones
inde emanatas, tum de jure, quia cum similes præstationes vi-
talitiæ, seu livella sint pars dotis, quæ assignatur Puellæ mona-
chandæ, Sac. Rot. Rom. *Rec. part. 11. decis. 39. num. 13. & 14.*
ead. coram Anfald. de Anfald. tom. 4. decis. 415. num. 9. & dos
ista constituenda, & solvenda, seu deponenda sit antequam religio-
sa professionem emittat, Card. de Luc. de Dot. discurs. 167. num.
31. & de Regular. disc. 59. sub num. 12. Card. Petr. Comment. ad
Const. Apost. tom. 3. in const. 12. Innocent. IV. sect. 1. num. 15. inevi-
tabilis est juridica præsumptio illius solutionis post annos plus

quam quinquaginta à die professionis, ut propterea tota difficultas merito restringatur, ad secundam exceptionem compensationis, scilicet cum contingenti parte majoris crediti in reconventionem prætensi.

Constet etiam pro fundanda hac reconventionem, quæ manat ex innegabili successione prælaudati Monasterii in bonis, quæ fuerunt dictarum nobilium Sororum Raymundæ, & Teresie, tempore earum mortis civilis, seu emissæ professionis, necessarium omninò esse, dictas Sorores aliqua habuisse bona in præfato tempore, quod tamen aperte repugnat, & fit incompatible, cum amplissimis renunciationibus per easdem nobiles Sorores emissis, de quibus supra; unde ad salvandam intentionem dictæ Venerabilis Priorissæ, necessarium fit convincere nullitatem dictarum renunciationum, aut saltem alterius illarum.

Et rursus licet constet ad hanc nullitatem stabilendam plura fuisse deducta per dictam Venerabilem Priorissam; alia utriusque renunciationi communia, alia unius tantum propria; præcipuum tamen, & quod ambas tangit renunciationes; est læsio enormissima, quam (ut asseritur) passæ sunt ambæ Sorores, dum unaquæque earum, acceptis tantummodo ter mille, & trecentum libris, sal. err. ab egregio Comite fratre suo, in eum transtulit duodecim mille libras ex legato paterno liquidas, ultra alias summas illiquidas percipiendas ex bonis maternis, & aliis, propter quam exorbitantem inæqualitatem, apertum dolum, & inexcusabilem malitiam præferentem, quælibet inita transactio (hoc enim nomine inscribuntur duo illi contractus memoratas renunciationes continentes) nullitatis vitio insanabiliter laborat, maximè attenda minori ætate utriusque Sororis renunciantis, quæ patet ex processu, ut latè exaggeratur per scribentes prædicta Priorissa, & ejus Monasterio.

Attamen attento constat, contractus istos, de quibus agitur, licet nomen, & etiam ex parte speciem transactionis præferant, quatenus contrahentes invicem concordarunt, ut munera hinc inde traderentur, quibus se promiscuè à suis respectivè obligationibus exonerarent, & pro satisfactis ad invicem se haberent, & confiterentur, & præsertim ne suis respectivè successoribus ansa relinqueretur ad quæstiones, seu lites promovendas; illud utique certum est in eisdem contractibus, ultra reciprocam compensationem creditorum hinc inde subsistentium, contineri etiam ex parte dictarum nobilium Sororum donationes amplissimas, & munificentissimas expressè declaratas cum opportunis renunciationibus, ac aliis etiam dispositionibus quasi saltem testamentariis, seu voluntatem ultimam denotantibus, quibus

quibus omnibus perpensis (ut fieri debet , nedum in consulendo , sed & multò melius in iudicando) perspicuum redditur , contractus prædictos *transactionum* nomine descriptos , ex stylo , vel fortè ignorantia Notarii in casu minimè attendendi , juxta monitum Card. de Luca *de Renunciat. discurs. 11. num. 10.* & alibi , comprehensivos esse diversorum actuum ex voluntate , & intentione contrahentium executioni mandatorum ; adeò ut etiam si prout redolent transactionem , nullitati , aut rescissioni subiaceant quoties detegitur fraus , & enormissima læsio ; quatenus tamen expressam continent donationem , seu gratuitam remunerationem cum renunciationibus assuetis , maximè ubi impellit divina vocatio , qualis est professio religiosa , perpetuitatem induunt immarcescibilem.

Imò prætextus enormissimæ læsionis , in casu veniret , excludendus , etiam si versaremur in terminis veræ , & nudæ transactionis ex considerabili circumstantia , per Venerabilem Priorissam probè agnita , scilicet , quòd dictæ nobiles Sorores non aliter bonis suis omnibus tam paternis , quàm maternis , ac aliis quibuscumque in fratris favorem renuntiarunt , quam acceptis prius congruis dotibus , cum suis accessoriis , juxta taxam Monasterii , & solitum consimilium Monialium ; sub quo vero supposito , nec illæ , nec Monasterium quærelæ motivum allegare , aut supplementum possunt petere , quidquid sit de nubentibus in sæculo , quoties tenuem dotem acceperunt comparative ad patrimonium , seu divitias paternas , vel maternas , vel ad majorem dotem , quæ fortè est data alteri Sorori nubenti in sæculo ; cum enim dos assignetur pro oneribus matrimonii (quod æquè convenit carnali , ac spirituali , quod contrahitur per ingressum in religionem) indubium est , teste experientia , quòd longè majora onera incumbunt nuptis in sæculo , quàm Monialibus , quæ liberis carent , familia non egent , & pompam , ac honores non quærunt ; ex quibus , aliisque considerationibus Sac. Rot. Rom. coram Ludovis. postea Gregor. XV. *decis. 63.* censuit , non fore addendam aliam summam Sorori Alexandræ , quæ scuta quingentum tantum receperat pro dote , seu ingressu in Monasterium , non obstante quòd Victoriæ sorori in sæculo nubenti , assignata fuerunt per communem patrem scuta quatuordecim millia , cujus decisionis (cum aliquo tamen Impressoris errore) meminit Fontanel. *de Pact. nupt. tom. 2. claus. 5. glos. 8. part. 1. n. 59.* comprobando , congruam esse dotem Monialis quoties illa est juxta solitum illius Monasterii , quod ingreditur. Capic. Latr. *decis. 31. num. 10.* cum observat Gizz. *num. 7.* ubi ex Gratian. asserit , in Monialibus non considerari distinctionem nobilitatis ,

6
nec quantitatem patrimonii paterni, nec dotem aliis Sororibus in saeculo nuptis constitutam, prout etiam firmat Card. de Luc. de Dot. disc. 167. & disc. 188. num. 22. apud Eminent. Petr. Comment. ad const. Apostol. tom. 3. const. 12. Innoc. IV. sect. 1. num. 29. exprimendo, quod debet attendi taxa Monasterii, etsi tenuis, respectivè ad qualitatem ingressuræ, & idem passim docuerunt citati Doctores, etsi dos Monasterii tantum centesimam partem dotis congruæ pro saeculo pertingeret.

Per propredicta autem minimè intenditur, præfatas nobiles Sorores Raymundam, & Teresiam, quæ Monasterium ingressæ sunt *patre prædefuncto*, nulla habuisse bona, præter dotes à fratre sibi assignatas occasione ingressus, & professionis in Monasterio; communis enim, & recepta sententia est apud eosdem supra laudatos Authores, & alios, illa, quam tradit Ricc. ad Franch. decis. 44. ibi: *Limita tamen prædictam conclusionem non procedere mortuo patre ante ingressum Monialis in Monasterio, nam tunc integrum paragium ex juris dispositione habere debet ac si in saeculo maneret, quia mortuo patre, statim illi est jus acquisitum in toto illo paragio, ut ex multis*: unde adducta in superiori §. Imo prætextus eo tantum tendunt, ut agnoscatur læsionem illam enormissimam, quæ magni esset facienda, si ageretur de Puella in saeculo nubente, & per modicam summam legatum, seu dotem, seu patrimonium amplissimum renunciante, in nulla consideratione esse habendam, ubi agitur de Puella per spirituales nuptias conjungenda cœlesti Sponso, qui nullam constituens dotem in temporalibus divitiis, contentus est æquali, & moderata taxa indistinctè solvenda per omnes in religione professionem emissuras.

Unde perspicuum est, præhabitas nobiles Sorores Raymundam, & Teresiam de Zagarriga, quibus ex paterna munificentia, & etiam aliundè pingues obvenerant facultates, & divitiæ, potuisse de his liberè disponere ante professionis emissionem ex Sac. Rot. Rom. Rec. part. 4. tom. 1. dec. 113. num. 1. & melius num. 3. ibi: *Quartò, cum mulier fuerit ingressa Monasterium, & Rota declaraverit eandem dotem ei deberi, potuit de illa summa liberè disponere, tam donando, quàm testando ante professionem, & ibi concordantes, in quo nullum est dubium; sicut etiam est certum, quod cessante hac dispositione, aperta fuisset successio ab intestato in favorem Monasterii protinus secuta dicta professione, quæ habetur tamquam mors civilis; quare sustinendæ sunt donationes cum assuetis cessionibus, & renunciationibus factæ per dictas nobiles Sorores ante professionem in favorem egregii Comitissæ fratris sui, non curato, seu potius neglecto, quod dicitur dona,*

7
donationes transactionum nomen induerint, tamquam factæ in conspectu, & tamquam pro compensatione, seu remuneratione aliarum donationum, per ipsum donatarium vicissim factarum in favorem Monialium, quæ cum sint æstimationis valdè minoris, generare videntur objectam læsionem enormissimam, quæ pandit viam suppositarum transactionum rescissioni: Præterquam enim non est curandum de voluntaria, seu affectata nominis adjectione, ubi apertè constat de rei veritate, & contrahentium intentione, ut supra observatum manet, & pluries docuit Card. de Luc. *de Dot. discurs. 119. num. 8. de fideicom. discurs. 179. num. 7. de Renunt. disc. 11. num. 14.* & Sac. Rot. Rom. cor. Ansaldo. *decis. 415. num. 31. ibi: Quemadmodum quotidie dicimus, quòd magis procedendum veniat cum capitulis stipulationum, quæ præcesserunt, quam cum littera instrumentorum, quia illa sunt verba partium, hæc Notariorum: Etiam incomperato est, contractus ipsos expresso donationum, ac cessionum nomine frequentissimè notari, tum ex causa divini amoris, seu ingressus in religionem, tum ex impulsu dilectionis erga fratres donatarios, & eorum descendentes.*

Et fortius, quia etiamsi sistendum esset in præcis terminis transactionum, excluderetur in nostro casu quæcumque præterita rescissio, propter correspondivitatem omninò admittendam inter correspondiones vitalitias, seu annua livella dictis nobilibus Sororibus constituta in summa, seu proprietate mille librarum, per dictum egregium Comitem, & cessiones, seu donationes cum assuetis renunciationibus emissas per dictas nobiles Sorores in illius favorem, cum natura istius correspondivitatis ea sit, ut uno ex extremis corruente, aliud pariter corruat, sicut uno subsistente, aliud etiam subsistere necesse est, prout eisdem terminis appositè firmat Sac. Rot. Rom. coram Ansaldo. *de Ansaldo. in mox citata decis. 415. num. 15. ibi: Præterquam enim ipsa præcis, & quotidiana consuetudo nos docet, quòd huiusmodi livella assignantur per parentes religiosi, sive masculis, sive feminis ingressuris in religionem correspondivè semper ad renuntiationes, quas in eunt occasione ejusdem ingressus, cum renuntiatio, & livellum, minus complicatione fulciantur major de reliquo certitudo dari non potest veræ correspondivitatis, quam ea, quæ derivat à necessitate, quam supra tetigimus, quòd corruente uno, corruat & alterum &c.* post quorum latam comprobationem, ex autoritatibus, superius, & inferius per ipsam Sacram Rotam adductis ipso num. 15. & rationibus ponderatis n. 16. & 17. adhuc n. 18. sic prosequitur: *Quinimò adeo intrinsecantur hæc annuæ præstationes, cum renuntiationibus, ac sese tam tenaciter vicissim amplectantur, ut etiam in*

8
nuptiis carnalibus, hæc vitalitia, quæ vocantur Spuæ (apud nos
appendices) quodammodo censeantur pars dotis, & omnia insimul
reputentur, & sint pretium illarum renunciationum, quæ correspe-
ctivè à fœminis, sive in seculo nubentibus, sive religionem ingressu-
ris emittuntur: Unde nimis absolum, & exorbitans videretur,
quòd ad effectum perductis, imò & effectis jam irrevocabilibus
per mortem dd. nobilium Sororum dictis annuis præstationibus,
degenerent insubsistentes, illæ ipsæ renunciationes, à quibus
recipiebant existentiam, & subsistentiam.

In præsentem demùm alia superest ratio objectæ læsionis enor-
missimæ poenitè exclusivæ; contractus enim, de quibus agitur,
præterquam uti continentes gratiosam donationem, & cessionem
in favorem egregii Comitis, & nobilis D. Marcelli fratris, &
utriusque descendendum, rescissioni non subjacent, quia no-
biles religiosæ liberalitatem erga fratres, in extremo vitæ civi-
lis exercentes, nullam læsionem patiuntur, adhuc tamen non
tanta est alienatio, quantam suadere videntur scribentium pon-
derationes, si quidem non est absoluta, & illimitata, seu pror-
sus abdicativa bonorum renunciatorum, benè verò temporalis,
& conditionata, seu ut vulgò dicitur, personalis, tamquam facta
in favorem, & contemplationem nobilium fratrum DD. Ray-
mundi, & Marcellini, ac suorum descendendum tantùm; adeò
ut, illis deficientibus, bona omnia, & jura, per dictas nobiles
Sorores in fratres translata, & renunciata, ac illarum successo-
res, ipsi non superstitibus redeant, ac si nulla præcessisset ces-
sio, vel renunciatio, in quibus sanè terminis, non modò eis-
dem nobilibus Sororibus, verùm etiam Monasterio indubitato
earum successori valdè favorabilibus, & per Venerabilem Prio-
rissam præsentem, & consentientem laudatis, & approbatis, im-
perceptibile redditur quomodo contractus controversi potuerint
considerari enormissimè læsivi, ac nullitati, & rescissioni sub-
jiciendi.

Ex proximè dictis frigescit etiam argumentum, quod dedu-
ci contenditur ex instrumento protestationis, seu declarationis
factæ per nobilem sororem Domnam Teresiam de Zagarriga die
12. Novembris 1677. biduo antequam professionem emitteret,
licet enim ibi dicta nobilis Soror, duplici sexus, & ætatis fragi-
litate devicta, opportunam adhibuisse cautelam, videatur ne
succumberet violentiis, aut fraudibus, quibus verebatur se fore
opprimendam, ac circumveniendam, ut donationem, cessionem,
vel renunciationem faceret, bonorum, & jurium tam acquisi-
torum, quàm acquirendorum, ita in bonis paternis, & mater-
nis, sicut in aliis quibuscumque, in favorem dictorum suorum
nobi-

nobilium fratrum D. Raymundi, & D. Marcellini de Zagarriga,⁹
seu illius tutorum, & curatorum; cum tamen cautela prædicta
sit relativa ad oppressiones tunc futuras, ac per consequens con-
tingentes, de quarum verificatione nullum apparet vestigium,
nec quòd dicta nobilis Soror Teresa de cætero quoad vixit con-
questa sit; affectata dignoscitur dictæ inutilis cautelæ oppositio,
maximè dum subsequutum donationis, cessionis, & renuncia-
tionis instrumentum, quod per illam erat infirmandum, aut pro
quo debilitando illa fuerat emissa, ita alienum est ab omni do-
lo, & circumventione, ex parte egregii Comitis, renunciarii,
ut favorabilius censendum sit dictæ nobili renuncianti, quate-
nus pro suæ donationis, & renunciationis compensatione accep-
pit congruam dotem, cum solitis expensis, & annuo livello li-
brarum quinquaginta, quod jam fuisset sufficiens comparativè
ad patriæ usum, & solitum aliarum Monialium: & nihilominus
successionem in eisdem bonis donatis sibi, ac Venerabili Monaste-
rio reservavit in casu deficientiæ dictorum nobilium fratrum,
suorumque descendendum, ut supra.

Et tandem licet constet adversus donationem cum renuntia-
tione emissam per alteram nobilem Sororem Domnam Ray-
mundam de Zagarriga, particulariter objectum esse defectum
decreti sub pœna nullitatis interponendi per Reverendam
Ordinariam Barchinonensem ex præscripto Sacri Concilii Triden-
tini. *sess. 25. de Regular. cap. 16.* huic tamen objecto constat mul-
tipliciter esse satisfactum; præsertim quia dicta conciliaris dis-
positio non habet locum in testamentis, & ultimis voluntatibus,
ut monet Gallamar. in suis declarationibus ad dictam Sac. Con.
hoc loco, ex censura Sacræ Congregationis ejusdem Concilii
Ricci. *ad Capic. Latr. observat. ad decis. 31. n. 4.* nec dubium esse
potest, quin controversa donatio locum habeat testamenti, seu
ultimæ voluntatis, dum in ea dispositum fuit de omnibus bonis
donantis, intuitu, & ex causa proximæ mortis civilis, seu profes-
sionis religiosæ, cum expressa substitutione hæredis, seu successo-
ris in casu deficientiæ, tam donantis, quàm donatarii; tum
etiam quia ubi dicta conciliaris dispositio haberet locum in ca-
su, eidem censeretur abundè satisfactum, ex quo donatio con-
troversa fuit facta post decimum, imò & duodecimum mensent
ab ingressu in Religionem, ut constat ex actis, in quibus termi-
nis impleta videtur principalis intentio Sacri Concilii Tridenti-
ni, Sac. Rot. Rom. coram Otthobon. *dec. 10. n. 52.* ibi: *Nullitas
autem ex defectu solemnitatis requisita à Sacro Concilio Tridentino
ratione temporis, fuit ex facto sublata, quia constat ex testibus for-
miter examinatis, Sororem Camillam assumpsisse habitum sanctimo-*

10
nialium anno 1618. mense Octobris, & renunciationem fuisse factam
1619. mense Octobris, & sic post decimum mensem probationis, jux-
ta præscriptum Sac. Concilii sess. 25. cap. 16. de Regular. de cætero
autem quoad decretum per Ordinarium interponendum, quæli-
bet quæstio inanis est, & supervacanea, dum nullibi præscriptus
est modus illud interponendi, an verbo, an scriptis, & cum
onus probandi hunc defectum illi incumbat, qui in eo se fun-
dat longissimè distat, quòd in parte ulla totius processus proba-
ta maneat per dictam Venerabilem Priorissam, & Monasterium
totalis, seu omnimoda, & adæquata negatio interpositionis dicti
decreti, quamvis enim de illo in scriptis non appareat, nemo
asseverare audebit, quòd verbo non fuerit interpositum; maxi-
mè dictam interpositionem suadentibus omnibus conjecturis,
quarum prima generalis, & præcipua insurgit ex justitia contra-
hentibus assistente, cujus vigore tenebatur Ordinarius suum
præstare assensum, & autoritatem; Secunda specialis ex men-
tione, quam fecit Notarius dicti decreti, quòd cum ibi non
inveniatur in scriptis, vel ad scribendum est culpæ, aut oblivio-
ni ejusdem Notarii, vel mitius censendum est hunc intellexisse,
seu loquutum fuisse de decreto tantum verbo interponendo,
maximè cum omnibus notum esset, dictum Ordinarium de om-
nibus fuisse reddendum certiorum; tertia item specialis, ex in-
terpositione decreti in scriptis per ipsum Ordinarium in alio si-
millimo contractu posterius emisso per nobilem Sororem Dom-
nam Teresiam; non enim est verosimile, quòd ex duobus con-
tractibus ejusdem naturæ, seu speciei, & ejusdem intentionis
per duas Sorores apud eosdem concurrentes celebratis, alter
subjiceretur Ordinario pro decreto, alter eidem celaretur; quòd
adhuc redditur inverosimilius, observando, quòd in posteriori
per D. Teresiam inito, & per Ordinarii decretum in scriptis ap-
probato fit expressa mentio anterioris celebrati per nobilem
Domnam Raymundam, conjungendo aliquas ex obligationibus
per dictum egregium Comitem in favorem utriusque Sororis
æquè contractis; & in omni eventu, etiamsi necessaria esset
decreti superioris interpositio in scriptis (quòd in casu ita non
est) ea utique veniret præsumenda ex longissimi temporis lapsu;
prætermisso, quòd hodierna objectio ex parte Monasterii diffi-
cillimè purgari potest à macula suspicionis, quæ resultat, tum
ex quo proposita est per viam exceptionis, ad repellendam actio-
nem legitimè intentatam; tum ex quo subsistentia contractus,
qui per eam intenditur oppugnari, non minus respicit integri-
tatem, & decorem Monasterii agentis, quàm Comitis defenden-
tis; & rursus, si quæ culpa consideranda esset in controversi de-
cres

11

creti, seu alterius solemnitatis omissione, non minus Monasterio, quam dicto egregio Comiti esset tribuenda.

Argumentum verò, quod formatur ex remissione, quam fecit egregius Comes alterius similis livelli, seu præstationis annuæ quinquaginta librarum, & proprietatis mille, in favorem nobilis Sororis Teresiæ, seu potius Monasterii, nullius est roboris ad convincendam remissionem alterius in controversiam deducti, imò potius retorquetur in ipsum Monasterium, quia si dicto Comiti placuisset, similem pro hoc, ac pro illo expressionem fecisset, ut latius in hoc, & aliis articulis prosequantur scribentes pro dicto egregio Comite.

His igitur, & aliis attendendis attentis, pronuntiamus, sententiam, & declaramus, ritè & rectè fuisse per Reverendum Ordinarium Barchinonen. pronuntiatam, & declaratam in citata Sententia per se lata die 30. Octobris 1736. in favorem egregii Comitis de Creixell, contra Venerabilem Priorissam, & Conventum vulgò dictum educationis Puellarum Barchinonen. & consequenter malè per istos fuisse recursum, & appellatum, ideòque dictam sententiam in omnibus, & per omnia confirman-tes, eandem Priorissam, & Conventum condemnamus, ad dandum, & solvendum egregiis D. Joanni de Zagarriga moderno Comiti de Creixell, & Domnæ Mariæ illius matri usufructuariæ, & proprietarii nominibus respectivè dictas mille libras in proprietate præfatæ nobili Sorori Domnæ Raymundæ de Zagarriga, cum pacto reversionali assignatas, & datas, ut illis tantum per se, vel per Monasterium frueretur, durante vitæ suæ tempore, cum fructibus, seu interesse à die litis inchoatæ; & quo ad reconventionem per dictos Priorissam, & Conventum expositam perpetuum silentium eisdem imponimus, & Partem victam victrici condemnamus ad expensas in hac secunda instantia factas, pro quibus omnibus litteras remissoriales, aliasque opportunas, & juxta stylum expediri mandamus; bistracta exequantur, & Cop. Con-
firmetur.

Guerrero, & Gisvert, Vic. Gen. Off. & Gub. Gen.

Lata die 3 app. 1762.

